

Levon

ห้วงทง องค์กรักเสื้อแพร

6

锦衣当国

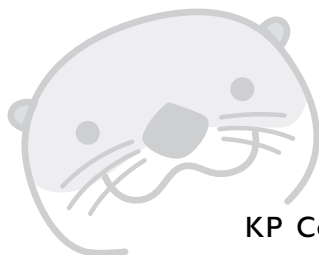
特別白

เห่อเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี่เล่อ

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

การอ่านเอกสารแม้วน่านะเมื่อ
แต่การออกไปเดินเล่นก็ไม่น่าสนุกเท่าไรนัก
- เห่อเปี้ยไป

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ความสัมพันธ์ทางไกล อย่างไรก็ย่อมจีตจางลง อย่าว่าแต่ความรักหนุ่มสาว แม้แต่ความเป็นเพื่อนก็เช่นเดียวกัน ที่ยังเหนียวแน่นมั่นคงดูเจตนิพนธ์ว่าหาได้น้อยจริงๆ ใช่แล้ว เรากำลังพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับหวังทงและฮ่องเต้ว่านลี่

ตัวอยู่ห่างกันไกล ได้แต่ติดต่อถึงกันผ่านจดหมาย ก็ไม่แปลกที่ฝ่ายวานลี่ จะถึงจุดเฉยเมยก่อน แล้วนับประสาอะไรกับการมี 'มือที่สาม' เข้ามาแทรกแซง ดึงดูดความสนใจจากฮ่องเต้น้อยไปได้ ที่น่าเจ็บใจคือ ฝ่ายนั้นดันเลือกเข้าหา ด้วยวิธีการที่คล้ายคลึงกับหวังทง คือเอาเรื่องสนุกเข้าล่อนี้สิ!

ที่เทียนจิน หวังทงล่วงเกินใครต่อใครไว้ทั่วไปหมด ถ้าเบื้องหลังอย่าง โอรสสวรรค์เอาใจออกหาก ไม่เข้าข้างตนแล้ว งานนี้หวังทงโดนแทงสามร้อยหกสิบ องศาแน่ ต้องเอาใจช่วยพระเอกของเราให้คิดวิธีแก้เกมได้ไวๆ แล้วละ

Levon

ທດສະວັດ

ตอนที่ 325

เงินก้อนจินฮวา โอรสสวรรค์อภิhekสมรส

เดิมคิดว่าจะเกิดความวุ่นวายในเมืองเทียนจิน แต่ในความเป็นจริง กลับสงบเรียบร้อย

ขุนนางตรวจการและชั้นที่ดูแลเสบียงที่มารับตำแหน่งใหม่ รวมทั้งขุนพลประจำการที่ใหม่ ต่างก็พอเข้าใจว่าขุนนางรุ่นก่อนหน้าตนถูกโค่นล้มได้อย่างไร หากไม่ขัดแย้งราวน้ำกับน้ำมันกับนายกองพันองครักษ์เสื้อแพร ไหนเลยจะต้องประสบกับการสูญเสียเช่นนี้ได้

เจ้าเป็นคนของมหาอำมาตย์ ข้าเป็นคนของเผิงกงกง แต่หวังทงเป็นสหายซ่งเต๋ เป็นผู้ที่ซ่งเต๋ไว้วางใจที่สุดยามนี้ ซ่งเต๋แย้ววี้กับขุนนางแย้ววี้ วันหน้าไม่รู้ว่าจะมีอนาคตถึงเพียงใด!

เมื่อมีความเข้าใจนี้ ประกอบกับเพิ่งมารับตำแหน่งใหม่ ตอนมาถึงจึงยอมระมัดระวังตัวให้มาก ทุกอย่างรอบคอบให้ถึงที่สุด

การก่อสร้างสองฝั่งแม่น้ำไห่เหอดำเนินไปอย่างรวดเร็ว อีกราวครึ่งเดือน หิมะจะกลายเป็นน้ำแข็ง ถึงตอนนั้นการก่อสร้างจะต้องหยุดชะงักลง อย่างมากก็ทำได้แค่ขุดดินโคลนริมแม่น้ำไห่เหอและริมคลองส่งน้ำเท่านั้น

แต่ในเวลานี้หากไปที่แม่น้ำไห่เหอก็จะเห็นโรงเก็บสินค้าและร้านค้า สองข้างทางเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบ

สินค้าบนเรือเดินทะเลถูกขนถ่ายลงเรือเล็กไปวางซ้อนกันไว้ในโรงเก็บและ

ลานกว้างด้านหน้า ค้าขายแลกเปลี่ยนกับร้านค้าที่ใกล้ที่สุดก่อน จากนั้นส่วนที่เหลือค่อยขายต่อแบบไม่เจาะจง

เส้นทางการขนส่งสินค้าและค่าใช้จ่ายในการขนส่งสินค้าต่ำ แม้ว่าเก็บภาษีและมีค่าป้ายส่งสุข แต่ก็ไม่เสียเวลา ทำงานได้รวดเร็วง่ายดาย

เงินที่ต้องจ่ายไปทุกอย่างไร้เหตุผลพวกนั้นก็ไม่มีแล้ว ประหยัดเวลาไปได้อีก พ่อค้าเรือเดินทะเลเลคิตบัญญัติแล้วก็เห็นว่าเมื่อก่อนแม่ไม่ถูกเรียกเก็บภาษี แต่เงินที่ต้องจ่ายกลับไปสูงที่ค่าขนย้าย ค่าใช้จ่ายฉิบาตะ และยังไม่อาจกำหนดเวลาขนส่งสินค้าที่แน่นอนได้อีก ที่เป็นอยู่ตอนนี้จึงดีกว่าไม่รู้ตั้งเท่าไร

สำหรับพ่อค้าท้องถิ่นที่เปิดร้านค้า พวกเขาซื้อสินค้าราคาถูกจากทางใต้และสินค้าจากต่างแดน ร้านสาขาของพวกเขาสามารถขนส่งโดยตรงผ่านแม่น้ำให้เหอและคลองส่งน้ำ ไม่เพียงได้ประโยชน์จากพื้นที่ การมีพ่อค้าจากเหนือได้มาซื้อของยังนับว่าสะดวกยิ่ง

ที่ริมแม่น้ำให้เหอ ถึงแม้ว่าร้านจะไม่ใช้กรรมสิทธิ์ของตน แต่ค่าเช่าก็ไม่สูงมาก ทุกอย่างสะดวกดี โรงเก็บให้พักของก็มี แรงงานขนส่งสินค้าก็มี มีเจ้าหน้าที่ถือดาบคอยลาดตระเวน หากจ่ายภาษีตรงเวลา พวกเขาก็ไม่มารบกวน ทุกฝ่ายต่างยินดีปรีดา ยกเว้นพวกनावาสุนัทรที่ทำงานใช้แรงงานเป็นวัวเป็นม้าอยู่

หลังจากฟานต้าถูกริบทรัพย์สิน พบว่ารายการทรัพย์สินเงินทองเกือบหนึ่งแสนหกหมื่นตำลึง ส่วนवानเต้ามีถึงหนึ่งแสนสองหมื่นตำลึง ลงบัญชีไว้ชัดเจน หวังทงนำส่งไปยังเมืองหลวงเพื่อเข้าคลังหลวงทั้งหมด

คำนวณดูแล้ว เงินก้อนเงินฮวาที่เพิ่มมากขึ้น หวังทงดำเนินการได้มาถึงหกส่วนแล้ว แต่บรรดาขุนนางเมืองหลวงกลับแอบหาหรือกันว่าหากเป็นเช่นนั้นต่อไปคงไม่ได้รับการ จะต้องหยุดปฏิบัติการนี้ เพราะหากทำการริบทรัพย์สินขุนนางเข้าคลังหลวงต่อไป มิใช่จะได้ผลถ้าจะต้องรื้อนายหรือ

นอกจากนี้ในใจทุกคนยังแอบซ่อนความนัยที่ไม่อาจพูดออกมาได้ว่า หากตรวจสอบมาเจอตนเองจะทำเช่นไร หากตรวจสอบไปเจอญาติพี่น้องตนเอง

จะทำเช่นไร ไม่อาจปล่อยให้เหตุการณ์เช่นนั้นได้

หวังทงจับเรือบรรทุกมาได้มากกว่าหนึ่งร้อยลำ สอบถามบรรดาคนงานบนเรือ และนายเรือแล้วก็ไม่ได้ความอันใดทั้งสิ้น

คนงานบนเรือต่างบอกว่าตนออกเดินเรือตามคำสั่งไปตามเส้นทางน้ำ แล้วก็ชนของในห่อลงไป จากนั้นก็บรรทุกของใหม่ขึ้นมา เรื่องอื่นไม่รู้ทั้งสิ้น

ห่อเกลือและห่อเสบียงไม่ว่าน้ำหนักหรือรูปร่างดูแล้วย่อมต่างกัน แต่คนงานบนเรือกลับปากแข็งพูดเหมือนเดิม ว่าพวกเขาได้รับคำสั่งให้มาทำงานจริง คนถามเลยไม่รู้จะทำเช่นไร

ใคร ๆ ก็รู้กันว่าการลักลอบค้าเกลือนั้นพบเห็นได้ทั่วไป แต่ไม่สามารถรายงานทางการอย่างเปิดเผยได้ เรือมากกว่าหนึ่งร้อยลำลักลอบค้าเกลือ ความผิดนี้เกรงว่าไม่ใช่แค่ตัดหัวก็จะจบเรื่องได้

องค์กรขี้เลื่อยแพร่สอบความไม่ถึงสามวัน หวังทงก็ได้รับเงินภาษีมาจากทุกทางเรียบร้อย เรื่องที่ฟานต้าเสียสติและว่านเต้าฆ่าตัวตายนั้นทำให้บรรดาคนของกองตรวจการและกองขนส่งกรมอากรตกใจอย่างมาก แต่ก็รู้ว่าพวกนั้นใจกล้ามาจากไหนจึงได้ไปที่ทำการองค์กรขี้เลื่อยแพร่เพื่อหาหวังทง

บอกว่าแม่น้ำทางเหนือใกล้จะต้องปิดเพราะเป็นน้ำแข็งแล้ว ต้องให้เรือรีบกลับทางใต้ ไม่เช่นนั้นจะเสียเวลาขนส่งเสบียงมาตอนเหนือในปีหน้า แม้แต่การขนส่งต่อไปยังเขตปกครองเหนือก็จะพลอยล่าช้าไปด้วย

เมื่อได้รับจดหมายลับจากจางเจิง และยังมีคนของแม่ทัพซี้จี้กวงที่จิตใจมาด้วยตนเอง หวังทงก็ได้แต่ปล่อยพวกนั้นกลับไป เรื่องภาษีเกลือมีคนรู้ไม่มากนัก และก็ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวข้องกับขุนนางมากมายเพียงใด เงินทองมากมาย พัวพันลึกซึ้งหลายระดับ

พูดไปแล้วก็ไร้หนทางจริงๆ ทางหวังทงนั้นจึงไม่อาจสอบเรื่องลักลอบค้าเกลือต่อ แต่นึกถึงว่าทางเมืองหลวงตำหนิหวังทงมาตลอด โดยเฉพาะเรื่องเปิดทะเลกับเก็บภาษีสองเรื่องนี้ ทว่าช่วงนี้กลับหยุดมือ ก็ไม่รู้ว่าเป็นการให้รางวัลตอบแทนหวังทงหรืออย่างไร

ทรัพย์สินของครอบครัวฟานต่ำและว่นต่ำรวมกันแล้วเกือบสามแสนตำลึง ไม่รู้ว่าหลัตำเหม็งมีสมบัติเท่าไร แต่ลูกชายสองคนของหลัตำเหม็งล้วนเป็นพวก ล่ามเลเทเมา ชอบเที่ยวสตรี ไม่ได้รับการถ่ายทอดวิชาการต่อสู้จากบิดาเลย แม้แต่น้อย

เมื่อคำสั่งถูกปลดมาถึง ลูกชายสองคนก็ให้ทหารรับใช้ในจวนออกไป คนพวกนี้ปีหนึ่งต้องใช้เงินเลี้ยงดูไม่น้อย ลั่นเปลืองเงินทองมากเกินไป

ทั้งสองไม่มีความคิดจะแก้แค้น และก็ไม่มีความสามารถจะแก้แค้นด้วย จึงไม่มีท่าทีจะคุกคามห้วงหว ห้วงหวเองก็คร้านจะสนใจ และไม่คิดจะรวบเอา เงินทองจากตระกูลนี้

แต่อย่างไรก็ตามทรัพย์สินของสามคนนี้ก็คาดว่าจะอยู่ที่ห้าแสนตำลึงหรือ มากกว่านั้น จำนวนน่าตกใจไม่น้อย ทั้งสามอยู่เทียนจินมาเกือบห้าปี การลอบ ค้าเกลือขบวนการใหญ่เช่นนี้ ยังมีผลกำไรจากเรือเดินทะเล จะได้เงินทอง มาเท่าไรกัน คงไม่ใช่แค่ห้าแสนตำลึงแน่ๆ น่าจะยังมีเงินที่ได้จากการเปิดทาง ให้กระทำการเรื่องนี้ ตลอดจนการปกป้องทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ไม่รู้ว่าหัวหน้าใหญ่ ที่อยู่เบื้องหลังจะน่าตกใจถึงเพียงใด เงินมากมายเพียงนี้ไม่รู้ว่าจะตกอยู่ในมือ ผู้ใดกัน

เงินจำนวนมหาศาลนี้ตกอยู่ในมือผู้ใด นำไปเพื่อการใด คิดแล้วรู้สึก ไม่สบายใจนัก

สถานที่น่าสงสัยก็มีสามแห่ง ร้านจิ้นเหอ ร้านทงไห่ และร้านหย่งเซิ่ง ร้านจิ้นเหอหลังถูกปืนใหญ่ถล่มไปได้เจ็ดวัน ร้านและของในร้านก็ถูกเทขายในราคา ต่ำกว่าท้องตลาด เลิกจ้างคนงานทั้งหมด คนที่ร้านใหญ่ส่งมาก็ถูกเรียกตัวกลับ จึงตัดร้านนี้ออก เหลือร้านทงไห่กับหย่งเซิ่ง

ร้านทงไห่ปิดร้านไปก่อนพวกนาวาสุนัขจะก่อการ ส่วนร้านหย่งเซิ่งเปิดร้าน เป็นปกติมาจนถึงตอนนี้ และยังไปจองพื้นที่ค้าขายสองฝั่งแม่น้ำไท่เหอที่ตำแหน่งดี สองสามตำแหน่งอีกด้วย

พูดไปแล้วร้านทงไห่น่าสงสัยที่สุด แต่คนจากไป ทั้งร้านให้ร้าง จึงสืบอันใด ไม่ได้ ร้านหย่งเซิ่งก็ไม่รู้จะสืบอย่างไรเช่นกัน เพราะเบื้องหลังร้านหย่งเซิ่งนั่นคือ

หย่งเซ็งป้อ นามว่าอวี๋หยวนกั๋ง

บรรพบุรุษของหย่งเซ็งป้อนั้นได้รับการแต่งตั้งเป็นโหว ต่อมาตั้งแต่รุ่นปู่ก็มีได้สืบบรรดาคักดีต่อ ตัวเขาเองก็อาศัยดาบพาดฟันกับพวกนอกด่านที่เมืองต้าถงจนได้ตำแหน่งขุนนางมา

อย่างไรก็ตามตำแหน่งของหย่งเซ็งป้อนั้นไม่ได้มาจากผลงานด้านการรบแต่เป็นเพราะหลานสาวกำลังจะแต่งงานอ่องลู่ อย่างไรก็ตามก็ต้องได้อวยบรรดาคักดีจากนั้นก็พักพ่อนอยู่แต่ในบ้าน

ในวังแต่งสะไภ่ย่อมต้องเลือกจากตระกูลบัณฑิต นี่เป็นคำสั่งของบรรพชนแต่ฮ่องไทเฮาฉือเซ็งรักโอรสองค์เล็กมาก จึงได้หาคนที่อย่างน้อยก็ช่วยประคองเขาได้ นับว่าต้องเฟ้นหามากมายจนเลือกผู้ที่ต่อสู้นั้นได้ตำแหน่งขุนนางมาและยังมีหลานสาวที่ไม่เลวอย่างอวี๋หยวนกั๋ง

สำหรับหวังทง ในเมื่อเกี่ยวข้องกับอ่องลู่ก็ต้องระวังให้มากยิ่งขึ้น เป็นคนในวัง และยังเป็นพี่น้องกับว่านลี่ ตนเองกล่าวผิดไปเพียงนิดคงได้สูญสิ้นถึงชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นหวังทงยังเพียงแค่คาดเดา ไม่มีหลักฐานที่ชัดเจน คิดไปคิดมาจึงยังไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ในจดหมายลับ

นอกจากนี้ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง นั่นคือว่านลี่กำลังจะแต่งงาน...

ฮ่องเต้กิเซกสมรสเป็นงานใหญ่ที่สุดของใต้หล้า แต่ต้นฤดูหนาวในรัชสมัยว่านลี่ปีที่หก ทุกคนต่างไม่รู้สึกรังเกียจในเรื่องนี้

ตอนนี้ผู้กุมอำนาจแผ่นดินต้าหมิงตัวจริงก็คือฮ่องไทเฮาฉือเซ็งมหาอำมาตย์จาง และเฟิงเป่า หาใช่ฮ่องเต้ว่านลี่ แม้แต่คนสนิทที่เทียนจินยังปกป้องได้อย่างยากลำบากฮ่องเต้ที่แม้แต่ในราชสำนักยังต้องมองสีหน้ามหาอำมาตย์ย่อมไม่อาจคิดการใดด้วยตนเองได้

หากจากหน้านั้นอย่างไรก็ต้องสมเกียรติ กรมพิธีการ กรมอากร และหน่วยงานในวังทั้งยี่สิบสี่ฝ่ายย่อมต้องเตรียมความพร้อมเตรียมพิธีการต่างๆไว้ให้แล้วเสร็จ รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และคัดเลือกคนทำหน้าที่ดำเนินงาน

เสนาบดีกรมพิธีการเดินสือทั้งหลายวันนี้ล้วนท่วมทอยู่แต่เรื่องนี้ เมืองเทียนจินเกิดเรื่องมากมาย นอกจากที่คุยกันในการประชุมแล้วก็ไม่ได้ข้องเกี่ยวกับแต่อย่างใด

การแสดงออกเช่นนี้ทำให้เป็นที่ชื่นชมของฮ่องไทเฮาฉื่อเซ็งมาก พระนางบอกว่าทุกคนล้วนหาทางส่งคนสนิทตนไปแก่งแย่งตำแหน่ง มีเพียงเดินสือหังที่สนใจแต่งานอภิเษกสมรส หาได้ยากยิ่ง

วันที่ยี่สิบห้าเดือนสิบ คำคั้นในพระราชวังต้องห้าม ความวุ่นวายในวังกลับคืนสู่ความสงบเช่นปกติ

ว่านลี่และภรรยาที่แต่งมาเป็นสองเฮาต่างก็ถอดชุดพิธีการออก เหลือเพียงอาภรณ์ปกติ

การแต่งงานของฮ่องเต้ย่อมต่างจากชาวบ้าน ไม่มีงานเฉลิมฉลองมากนัก มีแต่พิธีการให้วุ่นวายมากกว่า แม้แต่ตอนเข้าหอ ฮองเต้และฮ่องเฮาถอดชุดพิธีการออก เปลี่ยนเป็นอาภรณ์ปกติไปที่ห้องบรรทม ขึ้นตอนเหล่านี้ล้วนมีชั้นที่และนางกำนัลอยู่ด้วย ยังมีคนชานพิธีการเลี้ยงลากยวตลอดช่วงพิธี

ในที่สุดก็เหลือเพียงสองคนในห้อง แต่ว่าวนลี่กลับรู้สึกเบื่อหน่ายที่สุด เจ้าสาวป็นอายุลิบสี่เท่านั้น น้อยกว่าเขาสองปี ตามธรรมเนียมก็ยอมเลือกหญิงสาวที่ใสสะอาดจากตระกูลในเมืองหลวง

ว่านลี่ผู้รู้เรื่องระหว่างชายหญิงมานานแล้วยอมไม่สนใจสตรีที่หน้าตาเรียกได้แค่ว่าเรียบร้อยผู้นั้นแม้แต่น้อย เห็นหญิงสาวนั่งเงยบก็ทำให้นึกถึงบรรดาขุนนางในหอเหวินยวนเกอเป็นที่สุด

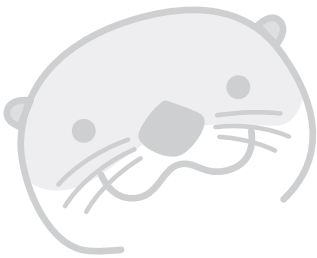
เมื่อหันตามองไปยังคนด้านข้าง ว่านลี่ก็ไร้อารมณ์หันหน้าหนี สองเฮายังคงนั่งนิ่งอยู่กับที่ นางทำตามมารยาทที่นางกำนัลสูงวัยในวังสั่งสอนทุกประการ ห้องหอเงียบอยู่พักหนึ่ง ว่านลี่ยืนขึ้น สองเฮาจึงขยับตัว ว่านลี่โบกมือเพื่อบอกว่าไม่เป็นไร ตนเองจะออกไปเดินข้างนอก

พอเปิดประตู ชั้นที่และนางกำนัลที่รออยู่ข้างนอกก็มองมาที่เขาด้วยความตกใจ ว่านลี่ไม่สนใจ เมื่อลมหนาวปะทะมาจึงรู้สึกว่าการอดอดลดลงไปมาก

มีหรือไม่มีของเขาก็ไม่ต่างกัน งานอภิเษกสมรสยิ่งใหญ่นี้มีประโยชน์อันใด
ฮ้องเต๋ว่านลี่คิดฟุ้งไปไกล อยู่ๆ ก็คิดได้เรื่องหนึ่ง หลังพิธีอภิเษกสมรสตนจะ
ไม่ต้องไปถวายบังคมไทเฮา และก็ไม่ต้องไปร่วมกินอาหารค่ำที่นั่นอีกแล้ว

ไม่ต้องเข้าเฝ้าทุกวัน ไม่ต้องตอบคำถามทุกวัน สามารถจัดเวลาให้ตนเอง
ได้แล้ว และสามารถทำสิ่งที่อยากจะได้แล้ว...

พิธีอภิเษกสมรสนี้ก็มีประโยชน์อยู่เหมือนกัน ใบหน้าว่านลี่เผยรอยยิ้ม
ขึ้นมา

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 326

จรรีกักดี ย่อมรวมห้วงทง

ชาวบ้านแ่ต่งวาน ทุกคนต้องใส่ซองมอบของขวัญ ทว่าฮ่องเต้อภิเษกสมรส ขุนนางถวายคำอวยพรก็พอ

บรรดาเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงในแต่ละพื้นที่ต้องส่งของขวัญแสดงน้ำใจ แต่ก็ล้วนเป็นของที่ทำได้ดาษดื่นทั่วไป เพราะหากมอบของมีค่าหายากราคาสูง ไม่นั่นว่าไท่เข้ากับขุนนางผู้ใหญ่จะมีความคิด อาจว่าเจ้าชูตรีตมามาก มีความเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเจ้ามีของดีในครอบครองมาก กลายเป็นที่จับจ้องของทุกคน

ห้วงทงเป็นนายกองพันองครักษ์เสื้อแพร ตามตำแหน่งแล้วแม้แต่เขียน อวยพรก็ไม่ควรได้เขียน แต่ความเป็นจริงในตอนนี้นหากจะให้อวยพรปากเปล่า ก็ย่อมดูกระไรอยู่

ก่อนพิธีอภิเษกสมรสสองวัน ของขวัญจากห้วงทงก็ถูกนำมาส่งให้ฮ่องเต้ วานลีผ่านทางเจ้าจินเลียง

ไม่ใช่แก้วแหวนเงินทอง ไม่ใช่ของหายากอันใด แต่เป็นสมุดบัญชีรายชื่อ และบัญชีเงินทองเล่มหนาหลายเล่ม

ทั้งหมดเป็นรายชื่อห้าค่ายใหญ่ของกองพันองครักษ์เสื้อแพร ยังมีรายชื่อ สิบห้าค่ายของกองกำลังหู่เว่ย และภาษีที่เก็บจากเรือสินค้าที่ผ่านเข้ามาในคลองส่งน้ำ และทางทะเล

กองกำลังในบังคับบัญชาห้วงทงนั้นเหมือนกันหมด ไม่ว่ากองหลักเจ็ดค่าย

หรือกองสำรองสิบสามค่าย แต่ถ้าจะให้กล่าวอย่างเป็นทางการ นั่นคือมีกองพันองครักษ์เสื้อแพรหนึ่งพันนาย ที่เหลือสังกัดกองกำลังหู่เว่ย

กองกำลังหู่เว่ยตอนนี้ไม่มีตำแหน่งหรือระเบียบทางการรองรับ แต่เป็นเรื่องหนึ่งที่รับปากไว้ก่อนจากเมืองหลวงมา ในเมื่อโอรสสวรรค์รู้เรื่องนี้ก็ยอมไม่กลัวว่าจะมีคนอ้างระเบียบอันใดมากล่าว

แน่นอนว่าย่อมมีสายสืบจากทุกสายข่าวที่จับตามดูความสามารถของกองกำลังนี้อยู่และส่งข่าวไปยังเมืองหลวง ว่านลี่เองก็รับรู้ อาณาเขตของกองกำลังนี้ย่อมเป็นที่พอใจ

ฮ่งเต๋ว่านลี่มองรายชื่อพวกนี้ก็รู้สึกดีใจยิ่งกว่าได้ยินเรื่องราวความกล้าหาญขององครักษ์เสื้อแพรที่เขียนจินเสียดีก

ในนี้ได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับกองพันองครักษ์เสื้อแพรเขียนจินและกองกำลังหู่เว่ยไว้อย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นรายชื่อ เครื่องแต่งกาย หรือระเบียบกองกำลัง

มีบัญชารายชื่อนี้ก็ย่อมรู้จักคนในกองพันองครักษ์เสื้อแพรหนึ่งพันนาย และคนในกองกำลังหู่เว่ยสามพันนายเป็นอย่างดี หากจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรก็ส่งขุนนางธรรมดาไปควบคุมกองกำลังหู่เว่ยยังได้

เรื่องเกี่ยวกับเงินทองนั้นก็ยิ่งกระจ่าง แต่ละแห่งเก็บภาษีมาแล้วจัดสรรอย่างไร มีรายรับเท่าไร ส่งเข้าเมืองหลวงเท่าไร ใช้จ่ายกับกองกำลังไปเท่าไร ใช้จ่ายกับการก่อสร้างเพื่อการค้าไปเท่าไร ใช้จ่ายเพื่อการก่อสร้างรากฐานไปเท่าไร เป็นต้น

บัญชารายรับรายจ่ายกับบัญชารายชื่อนี้ให้ความหมายเหมือนกัน มีรายงานชัดเจน ขอเพียงเมื่อใดต้องการเรียกคืนก็สามารถส่งคนมารับบัญชาไปดูแลได้ทันที

ฮ่งเต๋ว่านลี่ระวังกว้างมาก สิ่งให้จางเฉิงตามตัวชั้นที่ในวังที่คำนวณเป็นมาตรตรวจสอบ ซึ่งผลการตรวจสอบปรากฏอย่างรวดเร็ว ทูลตอบว่าไม่มีอันใดน่าสงสัยหรือตกหล่น

หากคิดจะตรวจให้ละเอียดอีกขั้นก็ต้องใช้คนเฉพาะทางไปตรวจสถานที่จริง ผลเช่นนี้ทำให้ฮ่งเต๋ว่านลี่พอใจมาก เงินทองส่งเข้าวังชนิดไหลมาเทมา สายสืบที่ส่งไปแต่ละสายข่าวก็รายงานมาว่าหวังหงใช้ชีวิตเรียบง่าย บัญชีชัดเจน

คิดแล้วก็ไม่น่ามีเบียดบังอันใด

ลองคิดกลับกัน สามารถทำได้ถึงขั้นนี้ ส่องเต๋ว่านลี่เองอยากให้หวังทง ละโมบขึ้นอีกเล็กน้อยเสียด้วยซ้ำ ไยต้องลำบากใส่สะอาดเช่นนี้ด้วย ทุกคน ปิดตาข้าง ลืมตาข้าง กระจางใจตนเองก็เพียงพอ

ทอดตามองสมุดบัญชีพวกนี้แล้ว ส่องเต๋ว่านลี่ดีใจอย่างยิ่ง ไม่ใช่เพราะทุกอย่างทำอย่างกระจาง ไม่ใช่เพราะกองกำลังหวังทงเก่งกล้า ไม่ใช่เพราะเงินทอง

แต่สมุดบัญชีพวกนี้มีความหมายว่าส่องเต๋ว่านลี่สามารถเอาคืนไปได้ทุกเมื่อ ไม่ว่ากองกำลังหรือเงินภาษีที่เทียนจิน ต้องการเอาคืนเมื่อใดก็ได้

หรืออาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นกองกำลังที่เป็นของพระองค์อย่างแท้จริง เป็นเงินทองของพระองค์อย่างแท้จริง

ส่องเต๋ว่านลี่เป็นโอรสสวรรค์แผ่นดินต้าหมิง แต่กลับไร้ซึ่งอำนาจ ไม่ว่า กองกำลัง เงินทอง หรือผู้ใต้บังคับบัญชา ทุกอย่างล้วนเป็นของไทเฮา เฟิงเป่า กับจางจวีเจิ้ง

ไม่มีกำลังของตนเอง ไม่มีกลุ่มคนของตนเอง พูดยังไม่กล้าพูดเสียงดัง ทำอะไรก็ต้องคิดถึงผลที่กระทบคนอื่น ทุกอย่างถูกจำกัด รู้สึกอึดอัดอย่างที่สุด

ทว่าตั้งแต่ได้พบกับหวังทงทุกอย่างก็เปลี่ยนไป หวังทงจัดการตั้งสำนัก รักษาความสงบขึ้นมาเป็นอันดับแรก ทำให้ส่องเต๋ว่านลี่มีช่องทางการข่าวเป็นของตนเอง ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสำนักรบราพของเฟิงเป่าหรือสำนักกองครักษ์เสื้อแพร ของจางจวีเจิ้ง ตอนนี่ยังมีทั้งกองกำลังและเงินทองที่เทียนจินอีก ส่องเต๋ว่านลี่เห็น สมุดบัญชีทั้งสองแล้วก็แยมยิ้มตลอดเวลา หากข้างกายไม่มีผู้ใด เกรงว่าคงจะ ลุกขึ้นกระโดดร้องตะโกนออกมาเป็นแน่

เหตุใดของไทเฮาจึงเอื้อซึ่งมอบอำนาจฝ่ายในให้เฟิงเป่า แต่ยังคุมกำลังสำนัก อาชาหลวงด้วยพระองค์เอง เหตุใดแม่ทัพหลักที่รับหน้าที่ดูแลกองกำลังที่จีโจว เซวียนฝู และเมืองหลวง จางจวีเจิ้งถึงต้องเข้ามาจัดการส่งคนสนิทไปปรับตำแหน่ง ก็เพราะว่ากำลังทหารนั้นเป็นแกนหลักของอำนาจ

จำได้ว่าตอนตั้งลานฝึกหู่เว่ยและได้คุยเล่นกัน หวังทงยังเคยกล่าวว่า ‘อาวุธ ก่อเกิดอำนาจปกครอง’ ตอนนั้นไม่รู้รู้สึกเช่นนั้น แต่ตอนนี้รู้สึกได้ว่าคำพูดนี้

มีเหตุมีผลอย่างยิ่ง

ปกติยามที่ต้องนั่งฟังบรรดาขุนนางในการประชุมที่หอเหวินยวนแก่อแม่เพียงครึ่งชั่วยาม ส่องเต๋วอันลึกลับจะเบื่อหน่าย แต่วันนี้ได้รับ ‘ของขวัญอวยพร’ จากหวังทง ประชุมอย่างถึถ้วนไปสองชั่วยามก็หาได้เอื่อยอันใด

จางเฉิงยืนอยู่ข้างๆ เจียบๆ สารอวยพรจากหวังทงไม่ได้ทำให้เขารู้สึกแปลกใจ หวังทงเก็บเงินได้มาเท่าไร เลี้ยงดูทหารเท่าไร จางเฉิงล้วนได้ข่าวมาจากทางสำนักบูรพาและสำนักกองครักษ์เสียแพร่แล้ว

เมื่อครูลองคิดถึงสิ่งที่หวังทงทำมาทั้งหมดรอบหนึ่งก็อดตกใจไม่ได้ อีกฝ่ายอายุแค่สิบห้าเท่านั้น เหตุใดจึงทำงานใหญ่เช่นนี้ได้

สำนักรักษาความสงบตั้งขึ้นก็เพราะเขา เงินหนึ่งล้านเข้าคลังหลวงก็เป็นเขามา ตอนนั้นยังตั้งกองกำลังที่ใช้การได้เช่นนี้ หรือคนผู้นี้มีสติปัญญาไม่ธรรมดาจริงๆ

และหวังทงเองก็รู้งาน เมื่อตนมีอำนาจใหญ่ กลับขอแยกอำนาจย่อย แจกแจงรายละเอียดกับเบื้องบนด้วยตนเอง วิธีการนี้เป็นการขจัดความระแวงในตัวเขาลง และยังสามารพเพิ่มความไว้วางใจได้อีกหลายส่วน

กองกำลังและเงินทองที่เหียนจิน ส่องเต๋วย่อมไม่ไปดูแลด้วยตนเองเป็นแน่ คนที่ไว้วางใจที่สุดก็คือหวังทง ถึงที่สุดแล้วยังคงเป็นเขาดูแลไม่ใช่หรือ

คิดไปคิดมา นอกจากจางเฉิงจะชื่นชมและแปลกใจแล้ว ยังได้ข้อสรุปอีกประการหนึ่งว่า อนาคตหวังทงผู้นี้ย่อมไปไกลอย่างมาก ตอนนี้มีประโยชน์ใช้สอยได้ และไม่รู้ว่่วันหน้าจะเป็นเช่นไร ต้องรักษาสายสัมพันธ์ให้ดีถึงจะถูกต้อง

“ฝ่าบาท ฝ่ามิดแล้ว กระหม่อมขอเข้าไปจุดตะเกียงพะย่ะค่ะ”

พอได้สติข้างนอกก็มิดแล้ว เสียงเจ้าจินเลียงด้านนอกดังเข้ามา ส่องเต๋วอันลึกลับได้ละสายตาจาก ‘ของขวัญ’ ของหวังทง ตบโตะอย่างดีใจว่า

“จางปั่นปั่น ถ้ายทอดราชโองการเราไป วันหน้าเงินทองที่หวังทงเก็บมา ไม่ต้องนำส่งให้เราหมด ให้เหลือไว้ใช้มากหน่อย ขยายกองกำลังหุ่เว่ยออกไปอีก ใช้เงินทองเพื่อเรา เรายินดี!”

จางเจิ้งอิงไป ตามมาด้วยยืมเงินกล่าวว่า

“ฝ่าบาท เงินทองให้ที่เทียนจินใช้มากหนอยนั้นไม่เป็นไร แต่ขยายกองกำลัง หูเว่ย เรื่องนี้ขออย่าได้ตรัสอีก ทรงเก็บไว้ในพระทัยก็พอพะยะค่ะ”

เดิมทีกำลังดีใจอยู่ พอได้ยินเช่นนี้สีหน้าฮองเต๋นอยก็บึ้งตึง ได้แต่ถอนใจ ถามกลับเสียงเรียบว่า

“เราอยากเสริมสร้างกองกำลัง ไทเฮากับท่านจางทงไม่ไหวจ้ะหรือ”

ได้ยินเช่นนี้สีหน้าจิตเจื่อนของจางเจิ้งพลันหายไป รีบย่อตัวลงกระซิบเบา ๆ ว่า

“มีพระปรีชายิ่งแล้ว ลำนำก้อชาหลวงและกองกำลังองครักษ์ประจำพระองค์ ล้วนประจำการอยู่ทั้งในและนอกวังหลวง ยังมีกองกำลังอื่นๆ อีก หากฝ่าบาท ให้ความสนพระทัยกับกองกำลังที่เทียนจินมากไป ไม่ใช่ว่าเป็นการไม่ไว้วางพระทัย กองกำลังทางนี้หรือพะยะค่ะ แม้กล่าวได้ว่าหวังทงเป็นคนสนิทของพระองค์ แต่ไทเฮาและท่านจางทงนั้นหากคิดมาก...”

ในห้องยังไม่จุดตะเกียง ข้างนอกก็มืดแล้ว จึงมองไม่เห็นสีหน้าฮองเต๋นว่านลี้ว่าเป็นเช่นไร เขาเรียบไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยว่า

“เช่นนั้นก็บอกให้หวังทงเหลือเงินไว้ให้มากหนอยไปก่อนแล้วกัน!”

“ฝ่าบาท กระหม่อมขอบังอาจทูลว่า มะรืนเป็นวันอภิเษกสมรสของฝ่าบาท ไทเฮาทรงสองพระองค์ย่อมทรงจับดาโก๊ลัซิด หากมีราชโองการไปตอนนี้ เกรงว่าหวังทงจะถูก...”

“มืดขนาดนี้ยังอยู่ข้างนอกอะไรกัน! รีบเข้ามาจุดตะเกียงสิ!!”

ฮองเต๋นว่านลี้ไม่รับคำ แต่กลับตะโกนเสียงดังลั่นไปด้านนอก เจ้าจินเลียงก็รีบผลักประตูวิ่งถือเทียนเข้ามาทันที

จางเจิ้งเสียบลง ได้แต่ลงมือจัดเอกสารบนโต๊ะทรงงาน

ราชโองการถ่ายทอดด้วยวาจาจากเมืองหลวงมาถึงวันที่สองเดือนสิบเอ็ด ใจความว่าภาษีที่เก็บได้ที่เทียนจินให้หวังทงเก็บเอาไว้ใช้เองมากกว่าเมื่อก่อนอีกสองส่วน แต่ราชโองการนี้ไม่ได้ผ่านจากคณะเสนาบดีใหญ่ หากกล่าว

จริงจังแล้ว ขุนนางอาจจะปฏิเสธไม่รับราชโองการได้ จึงเรียกว่าราชโองการ
ถ่ายทอดด้วยวาจา

หวังทงเป็นแค่ขุนนางบู๊ เงินทองที่ได้มาก็ให้นำส่งคลังหลวงทันที ไม่ผ่านมือ
ขุนนางขุน ราชโองการถ่ายทอดด้วยวาจาก็นั้นว่ามีผลดีไม่น้อย

หวังทงเก็บภาษี ไม่ละโมภส่วนตัว ส่งเข้าวังเป็นส่วนใหญ่ ในวังเห็นแล้ว
ก็รู้สึกไม่ดีนัก หนึ่งในคือในวังใช้ สองคือกองพันองครักษ์เสื้อแพรเหียนจินใช้
หากในวังเอาไปเกือบหมด นี่มีไฟเรื่องนำหัวเราะหรือ

มีเรื่องหนึ่งที่หวังทงไม่ได้เอ่ยถึง นั่นก็คือเงินค่าเช่าที่ได้จากร้านค้า
ริมแม่น้ำให้เหอพวกนั้น ทั้งหมดเป็นรายรับของกองพันองครักษ์เสื้อแพร ยังมี
หุ้นของหวังทงที่สองร้านค้านั้นอีก การค้ารุ่งเรืองมาก สินค้าที่เข้ามาทางทะเล
สินค้าเหนือใต้ ทั้งหมดเขาล้วนมีส่วนร่วมค้าขาย ร่ำรวยใหญ่แล้ว

เรื่องเหล่านี้หวังทงมิได้รายงานเบื้องบน หรือถึงแม่เบื้องบนจะรู้ แต่เงิน
พวกนี้เป็นเงินที่หวังทงควรได้ นายกองพันรับราชการก็อยากร่ำรวยเงินทอง
เช่นกัน!

อากาศหนาวเย็นลง เรือทั้งหมดล้วนต้องเตรียมการสำหรับผ่านหน้าหนาว
การขนส่งบนคลองส่งน้ำต้องหยุดสามเดือน ทางทะเลหยุดสองเดือน แต่หวังทง
ส่งข่าวมวาก่อนวันที่ยี่สิบเดือนสิบเอ็ด การขนส่งทางทะเลจะยังไม่หยุด

พอเข้าเดือนสิบเอ็ด เรือเดินทะเลยังคงมากัน ทว่าก็ต่างจากเดิมที่เคยมีเรือ
เข้ามาเกือบทุกวัน ตอนนั้นสามถึงห้าวันจะมาสักลำ หวังทงมีเรื่องต้องทำมาก
จึงไม่ทันได้สังเกตอันใด

ทั้งซานเคยเป็นโจรสลัดมาก่อน ขณะสำรวจสินค้าที่เข้าเทียบท่าก็เริ่ม
สังเกตเห็น วันที่สองเดือนสิบเอ็ดเขาจึงไปถามที่กองเก็บภาษีเพื่อให้แน่ใจ
ความคิดตน จากนั้นทั้งซานก็รีบเข้ามาเร็วเข้าเมือง บอกว่ามีเรื่องรายงานหวังทง